

OLDŘICH KAISER
ČTE PANKÁČE Z PĚTIHVĚZDY!

Oldřich Kaiser, významný český herec, který je známý svým mnohostranným talentem a charismatem. Jeho kariéra začala již během studií na brněnské konzervatoři a DAMU, kde se proslavil rolí upřímného rebela a později jako svůdník a milovník ve filmech jako *Setkání v červenci*. Po sedmi sezonách v Divadle na Vinohradech se přesunul do Studia Ypsilon, kde spolu s Jiřím Lábusem formoval český humor. V letech 1993 až 1999 byl členem činoherního souboru Národního divadla. Kaiserova televizní a filmová tvorba zahrnuje širokou škálu rolí od grázlů po tragikomické postavy, za které získal tři České lvy.

Kromě herectví se Oldřich Kaiser s velkým úspěchem věnuje i načítání audioknih. Nejnovějším přírůstkem do audioknižní diskografie Oldřicha Kaisera přibyl titul: *Pankáč z Pětihvězdy*, který napsal šéfkuchař Radek Příhonský s publicistkou a moderátorkou Lenny Trčkovou, která se spolu s Kaisrem podílela i na načtení této audioknižní novinky.

Šéfkuchař Radek Příhonský má čtyřicetiletou praxi v luxusních restauracích a hotelech, hostil hollywoodské hvězdy a prezidenty, byl osobním kuchařem Karla

Schwarzenberga a reprezentuje českou gastronomii také v zahraničí. Zároveň je to pankáč tělem i duší, se specifickým humorem. Jezdí po světě se svým food truckem, navštívil mimo jiné Indonésii, Jihoafrickou republiku, Dánsko, Izrael a Mexiko. Recepty z kuchyně těchto zemí, zážitky z cest, co zajímavého ochutnal a uvařil, je obsahem rozhovoru s dlouholetou kamarádkou, moderátorkou a dramaturgyní České televize Lenny Trčkovou. V audioknižní podobě knihy na její všetečné otázky však neodpovídá šéfkuchař osobně, je zde

interpretován Oldřichem Kaiserem. Ten se chopil humoru autora vyprávění a rozvinul jej do dalších poloh, které tak násobí rozšafnost a emoce gastronomických a cestovatelských zážitků.

K práci v nahrávacím studiu před časem Kaiser pro Český rozhlas poznamenal: „Práci ve studiu předchází pěkně dlouhá domácí příprava. Když jsem se chystal na Hrabalovu Jarmilku nebo Bambini di Praga či na Haškova Švejka, byla to hodně úmorná domácí dřina. Jsou režiséři, kteří mi dají absolutní volnost, nechají mě „tvořit“,

maximálně dají pokyn, ať zrychlím nebo uberu. Když natáčíme dlouhé povídky vcelku, tak moc mi do toho nezasahují. I když mně nevadí, když mi do toho režisér zasahuje a vydává pokyny. Člověk sám sebe neslyší, a když si pak poslechne výsledek, říká si, ježíšmarjá, tady jsem moh' zrychlit, tady víc přitlačit... Režisér s týmem mají jiný poslech než interpret a já nejsem tak ješitný, abych si to dělal podle svého a nerespektoval pana režiséra.“

IGOR OROZVIČ: VŠECHNO PŘIŠLO VE SPRÁVNÝ ČAS!

SU 6931-2

Před dvěma lety herec a muzikant Igor Orozovič vyprodanými koncerty v La Fabrice odstartoval svoji sólovou hudební dráhu. Jeho vystoupení se od té doby těší velkému zájmu napříč Českem i Moravou a posluchači oceňují Igorovy osobité autorské písně kombinující prvky šansonu, popu i jiných žánrů. Své písně podává posluchačům s osobitou mužskou energií, která se nebojí vášně a patosu, ale zároveň přimíchává nadsázku, humor, křehkou poezii, ale i palčivá témata, která reflektují současnou situaci naší planety.

Igor Orozovič se po dvou letech vrátil na konci dubna do La Fabriky, aby pokřtil své debutové album *Když chlap svléká tmu*, které vydává u Supraphonu. Na albu spolupracoval s renomovaným producentem Filipem Jelínkem (intenzivně spolupracuje například s Danem Bártoou) a svojí novou kapelou složenou ze zkušených hudebníků: a. m. almela (basová kytara), Michal Rákosník (kytara), klávesista František Bořík (klávesy) a David Landštof (bicí). Na albu hostují zpěvačky Barbora Poláková, Kateřina Marie Tichá, Aneta Langerová a legendární herečka Iva Janžurová promlouvá ve speciálním Cameu songu *Madamme de Janjour*. Vydání alba předcházela singl *Holubí muž*, který doprovedl videoklip v režii držitele Českého lva Jana Baseta Strátežského.

Na křtu alba jsme si s Igorem Orozovičem o jeho tvorbě povídali:

Většina zpěváků, než začne s koncertováním, tak vydá album. Vy jste na to šel opačně a k nahrání svého prvního alba jste se dostal až po dvou letech koncertování. Proč?

Byla to taková přirozená cesta. Nejdřív jsem si to celé chtěl osahat naživo. Vyzkoušet, jak mi bude před lidmi. Jestli je to vůbec bude bavit. Jestli to bude bavit mě. Tak jsem s kapelou, co se mnou statečně do toho neznáma vkročila, stavěl postupně repertoár a získával zkušenosti. Nemám vyhraněný žánr, který bych svojí muzikou

uctíval. Spíš se postupně snažím najít svou vlastní podobu songů. A to chvíli trvá. Když bych vyplívl něco hned na začátku, bylo by to asi hodně zmatené.

Co vás při skládání písniček nejvíc inspiruje?

K hudbě mě vždy inspirují texty a jejich sdělení. K textům mě většinu inspiruje vnější svět. Nejsem v etapě citové rozháranosti, když bych potřeboval ze sebe dostávat emoce a nebaví mě záměrně psát v nějakém milostném mustru, abych dojil emoce z posluchaček. Ale emoce ve mě vzbuzují věci, které kolem sebe vidím, myšlenky nějakých příběhů nebo obrazů. Ty si zaznamenávám v okamžiku, kdy mě napadnou a pak je vědomě rozvíjím, když si k tomu pak konečně sednu. Zároveň rád občas sáhnou po básních nebo i cizích textech, ty mě nejvíc baví zhudebňovat, protože k nim přicházím nezatížený vlastní vizi.

Co pro vás vydání prvního alba znamená?

Milník. Další krok v hudební dráze. Teď kupodivu nemyslím uspokojení uměleckého ega, které samozřejmě nosím vždy sebou. Ale vnímám album jako cestu, jak dostat písně k lidem. Podle mě napsané písně musí žít dál a jejich život spočívá v tom, že si je někdo poslechne a pak si je třeba zpívá. Mě baví nejvíc živá produkce, ale ta písně doručí jen k malému procentu posluchačů. A ti lidé,

kteří je slyší na koncertech musí mít možnost si je pak i pustit. Nebo opačně – znát songy z alba a o to víc si je pak užít naživo. Jinak jsem notorický schraňovač, uchovávám a archivám. Pomíjivost divadla mě vlastně dost štve, a tak jsem u písniček opravdu rád, že jim takhle můžu prodloužit život.

Jak jste vybíral hudebního producenta?

Při hledání padlo spousta jmen. Ale s mým žánrem-nežánrem si ne každý ví rady. Najednou padlo jméno Filip Jelínek. A dozvěděl jsem se, že kromě *Ilustratosféry* s Danem Bártoou, se například – mimo jiné – muzikantsky podílel i na albu *Nohavica & kapela*. A to jsem vážně poskočil, protože kdysi, když jsem to album slyšel, tak jsem si řekl: „*Ty jo, tak jestli někdy budu dělat album, tak nějak takhle.*“ A najednou spolu s Filipem nahráváme album! *Osud?* Filip Jelínek je velmi lidský i hudebně empatický. Písničky byly zpracovány naprosto citlivě, s respektem k původnímu pojetí, ale zároveň s krásnou a výraznou hudební nadstavbou. Postupně nacistil moje melodie, byl za námi i na soustředění, aby nás poznal a abychom se hudebně sčuchli.

Co vás při nahrávání nejvíce těšilo?

Myslím, že jedním z největších kladů bylo, že kapela nahrávala songy dohromady a ne zvlášť, což je bohužel čím dál vzácnější, protože složitější a protože počítače... Ale

z každé písně je pak cítit její originální energie a momenty společné kreativity. Toho si opravdu cením

Jinak oproti mojí představě, že aranžéři detailně promyslíme dopředu, pracoval Filip s muzikanty až ve studiu. Tvořivě a až pedagogicky je vždy navedl tam, kam chtěl a vznikaly věci, které by dopředu člověk nevymyslel. Samozřejmě největším stresorem a hysterkou jsem byl já, ale i mě Filip dokázal uklidnit, a navíc vždycky vycítil, když mi něco opravdu vadilo nebo když jsem se naopak za ním na pohovce ve studiu tetelil radostí, že jsme našli tu správnou cestu.

Jak jste přišel na téma *Holubího muže*?

Holubí muž ke mně přišel postupně, ťukal na okno už dlouho a pak jedné noci uvrátil čas abych ho vpustil dovnitř. Nebo naopak vypustil do světa... Myslím, že dost informací je v samotné písni a každý ho může vnímat po svém. Jsme samozřejmě dost propojeni. Zajímavé ale je, jak lidé kolem mě reagovali na ten ptačí druh... Lidé berou holubi jako létající krysy. A to mi je líto. Nezaslouží si to. Holub je krásný a schopný pták, jedno z posledních zvířat, co nám zůstalo ve městech. Dokáže létat rychlostí přes sto kilometrů v hodině a na naší planetě je přes milion a půl let. A žádné nemoci samozřejmě neroznáší. Takže spíš by zasloužil osvětu a zastání. Což aspoň dělá spolek *Holubi v nouzi*, který jsem oslovil ke

spolupráci při focení pro obal CD do bookletu. S fotografkou Lucíí Levou a dvěma zachráněnými holubími chudáky jsme nafotili super fotky.

Ve vašich skladbách se často objevují environmentální témata. A na albu jste si do písničky *Knihy džunglí* přizval Barboru Polákovou, která tato témata také ve své tvorbě dost často akcentuje. Jaká byla s Bárou spolupráce?

Vždy oslovuji spolupracovníky hlavně podle intuice a nějakých společných hodnot a vkusu a tahle písnička si o Báru vlastně sama řekla. Bylo to přesně, jak jsem očekával. Známe se ještě z dob studií na DAMU. Sledoval jsem její cestu k hudbě a nesmírně si jí vážím za její přístup ke kreativní práci. Všechno má skvěle propojené a dotažené. Baví mě moc, jak Bára pracuje s češtinou a jaká volí témata. To nás hodně spojuje. Samozřejmě láska a vztahy vždycky budou nejuniverzálnějším tématem, které spojuje tvůrce a posluchače. Ale jak jsem říkal, já mám milostný život krásný a užívám si ho a nemám tedy potřebu psát jen milostnou tematiku. Když už, tak trochu provokovat erotikou. Ale hlavním tématem, co mě trápí a které zároveň máme všichni společně je člověk v jeho ješitnosti vůči planetě Zemi. Ztratili jsme pokoru, úctu a obdiv k přírodě. Bereme ji jako samozřejmost – servis. Měli bychom se probrat! A proto je dobrý každý políček, upozornění nebo i facka. Mluvíme i o sobě.

A jak přišel na svět song *Anděl*?

Další dovolená. Procházel jsem se na Madeiře v takovém skoro pralesě a na kameni u cesty byl cákanec barvy ve tvaru anděla. Vzpomínám si, že první verše jsem si brouknul hned v ten okamžik. Dokonce i s melodií. Tu jsem pak zkoušel v Praze vyšperkovat, ale vlastně to nešlo. Zůstala ta původní. A stejně tak skoro celý text jsem vymyslel během těch procházek po Madeiře. I ten eukalyptus, o kterém se také zpívá, tam byl u cesty a omamně voněl.

Písnička *Deště* je zhudebněnou básní Františka Halase. Proč jste zhudebnil zrovna tuto báseň?

Dávali jsme jednu dohromady program hudebního večera v Ungeltu a režisér Pavel Ondruch mi poslal tenhle text s tím, že bych ho mohl zhudebnit pro jednu kolegyni herečku. Ten text mě ohromil svou

libozvučností. Dokonalost. Rád jsem se do toho pustil. Na večírku píseň nakonec nezazněla, ale sáhl jsem po ní, když jsem rozšiřoval repertoár naší kapely. A je to teď naše oblíbená.

Jaká byla vaše spolupráce s Kateřinou Marií Tichou?

S Kateřinou jsem chtěl spolupracovat už dávno. Vlastně jsem s ní už i spolupracoval, když jsem hrál v jejím videoklipu k hitu *Zničená zem*. Už tehdy jsem byl nadšený z její tvorby a stylu. Zvlášť z té folkové polohy. Má skvělé české texty a věrohodný projev. No a podobně jako u Báry si tahle píseň nakonec svou energií řekla o Kateřinu. A byla to volba skvělá. Kateřina šla do studia vyčerpaná z nahrávání svého nového alba, slabá jako motýl, co uletěl tisíc kilometrů a vítř si s ním jen hraje. Ale při nahrávání *Deště* byla najednou plná energie, citu a kreativity. Byla radost ji sledovat. A je radost to teď poslouchat.

Šanson Když chlap svléká tmou má erotický motiv. Je těžké takové písně v dnešní tak striktní době uvádět v život?

Nemám pocit, že jsem za hranou. Naopak, mi to přijde přirozené – je to poezie. Můžeme se bavit o kvalitě a o vkusu, ale nesmí se v umění nic zakazovat. To pak budeme v háji. A když hrozí, že Spotify nebo sociální sítě nepustí ven ilustraci k singlu *Holubího muže*, na které je jen naznačené přirození, tak to je špatný. Přitom o přesexualizovanosti tohoto prostředí ani nemusíme mluvit. Paradoxy kam se podíváš. Neobhajují staré pořádky, naopak. Ten posun, aby společnosti nevládl stupidní machismus, je v pořádku. Musí se to jen posouvat správným směrem. Extrém plodí extrém a morálka je pouze společenský konstrukt. Touha a sex jsou hlavním hnacím motorem lidstva a všichni před sebou navzájem vždy aspoň na okamžik stojíme, jako objekt zájmu. Nehleď na pohlaví. Přírodu nepřechřuráme. A musíme si pořád nastavovat zrcadlo. A od toho je umění. A já mám nesmírně rád sexualitu a erotiku a prostě mě to baví. Ale nevnučuji.

Na albu se dostala k radosti mnoha vašich fanynek píseň původně psaná pro Cabaret Calembour Černá Petra (Labuť). Vzpomenete si ještě jak jste přišel k tomuto příběhu o zamilované

Foto © Pavel Korinek

labuti do plastového šlapadla?

Ještě během studií na DAMU byl na jedné šatnové skřínce přilepený výstřížek z novin, který popisoval tuhle skutečnou událost. A bylo jasno. Píseň jsem roze-psal v roce 2012, ale výsledek měl ne-bavil. Tak jsem Petru nechal ještě chvíli kroužit v mojí hlavě a úplně jsem ji pak přepracoval o dva roky později. Taková věc k člověku přijde párkrát za život.

V písničkách *Cigareta* zmiňujete slavného francouzského šansoniéra Serge Gainsbourga. Je pro vás inspirací?

Tím erotickým vibem, chlapskou energií, zároveň elegancí, super texty a skvělou hudbou, která šlape a úplně nabourá to, co si český posluchač pod slovem šanson představuje. A pusťte si nějaký jeho živák a pochopíte... Bez cigarety by nedal ani jeden song.

V písni *Hvězdy* je odkaz na Malého prince Antoine de Saint-Exupéry – co máte rád na tomto slavném příběhu?

Na Malém princí mám rád asi to, co celé lidstvo. Ale jeho zmínka v textu přišla sama, aniž bych nad tím nějak přemýšlel. Nocovali jsme tehdy s přítelkyní a potulným psem na verandě polorozpadlé salaše v gruzínských lesích. Tiché údolí. Gruzie. Úplněk osvětlený ledevec a jasná obloha. Úsínal jsem a díval se na hvězdy. A do mobilu jsem si zabroukal tu jednu větu „*Díváte se někdy na hvězdy?*“. Opravdu si myslím, že lidstvo se přestalo dívat na hvězdy ztratilo takovou tu bazální fascinovanost vesmírem, která nás vždy dovede k otázkám o bytí a jsoucnu.

Proč jste napsal píseň o Ivě Janžurové?

Měla narožky. Velký jubileum. Vymysleli jsme, že jí něco zazpívám jako překvápko v Tobogánu Českého rozhlasu. A bylo to! Protože se známe velmi blízce, text ze mě vypadal úplně sám. Bez velikých ambic i obtíží, z radosti vznikají nejlepší pecky.

Na albu se dostaly jako bonus i dvě písně, které jste již dříve vydal jako digitální singly. Píseň *Je to dávno* je duetem s Anetou Langerovou. Bylo těžké ji získat ke spolupráci?

Naštěstí ne. Někak jsem vždycky věděl, že si spolu zazpíváme. Lidsky i umělecky si myslím dost rozumíme. Píseň se Anetě

naštěstí líbila... kdyby to necitila, tak ji ne-přemluví ani párem volů.

Song *Náušnice* je o vás?

Tak... asi každý kdo měl nějaké to bouřlivé milostné obdobíčko, něco podobného zažil. Já se přiznávám, že pár takových vtipně trapných historek bych mohl přihodit. I na jejich základě jsme kdysi se scénáristou a režisérem Pavlem Šimákem vymýšleli námět na filmový scénář a byla v něm postava kluka, co si schovává do krabičky náušnice, které najde v bytě po svých milenkách. Scénář nakonec nevznikl, tak aspoň tenhle song.

Album jste nahrával s muzikan-ty, kteří nyní s vámi i koncertují: a. m. almelou, Michalem Rákosníkem, Františkem Boříkem, Davidem Landštofem – Jaká jste parta?

Kluci jsou super. Skvělé je, že je baví samotné písničky, rozumí mému hudebnímu jazyku a baví je hledat se mnou další hudební výrazivo pro ně, a i můj žánr. Myslím, že nám to šlape a funguje hudebně i lidsky, což publikum víc a víc oceňuje hlavně na koncertech. Akorát budu muset časem uplácat osvětlovače, aby na Frantu Boříka svítily, pokud možno kuželem tmy, protože je za klávesami tak zábavný, že ho lidé mají radši než mě. (směje se)

Kytarista Michal Rákosník se mnou je od prvopočátku mých sólo hudebních pokusů a hodně mi pomohl, bez něj by ta cesta byla mnohem složitější. Stejně tak mi moc pomohli všichni, co už se mnou nehrají, ale odtrpěli si se mnou těžké začátky. Jim také díky a čest!

Igore, jste dost vytiženým hercem – členem Činohry Národního divadla – přitom se hodně rozjelo vaše koncertování... nabízí se otázka: Stojí vám to za to?

Stojí! I když někdy s jazykem na vestě. S herectvím rozhodně nekončím a zároveň v tchle nové hudební jízdě hodlám pokračovat, a ještě šlápnout pořádně na plyn. Už teď jsem nebesky šťastný z toho, co jsme zvládli a co vyrostlo z toho, když mi před mnoha lety našeptával Vladan Drvota ze Supraphonu, že bych měl zkusit nějaký samostatný hudební projekt. Zároveň si myslím, že to všechno uzrálo a přišlo ve správný čas.

Foto © Lucie Levá

JIŘÍ KORN VRACÍ SVÉ HITY NA VINYL!

Jiří Korn je legenda české populární hudby a jeho kariéra přesahuje padesát let. Je známý svou univerzálností a talentem pro mnoho uměleckých oborů a žánrů. Nedávno byl uveden do Síně slávy v rámci Cen Anděl, což je prestižní ocenění v tuzemském hudebním průmyslu. Toto uznání přišlo jako součást 33. ročníku Cen Anděl, které se konaly letos v březnu. Jiří Korn byl oceněn za svůj dlouhodobý přínos české hudbě a jeho uvedení do Síně slávy je poctou jeho působivé kariéry

Kornova vitalita, repertoár či kostýmy svědčí o tom, že stále sleduje moderní i módní směry. Činil tak ostatně vždycky, a tím býval o krok před domácí popovou konkurencí. Jeho muzika dostávala ozdobu stepováním, vytvářením moderně tanečních skupin i hledáním netradičních aranží. Od průlomové Svobodovy good-timové Ivetty z roku 1971 až po dance remix písně Té, co snídá v provedení DJ Nea je to velmi zajímavé „trendy“ poslouchání, plné nepochybných hitů stejně nepochybně se často vymykajících dobovým standardům. Mnohé z toho v sobě nese taneční rytmus, funkční i po mnoha letech, Korn v tom byl šikovným a úspěšným hledačem. Vzpomeňte třeba na účinné překvapení z Kocábových songů Nejdřív je trénink a Karel nese asi čaj, Soukupovy Miss Moskva nebo Neova My virtuálové. Znameníitou vokální ozdobou jsou pak dvě nahrávky s 4tetem, dalším z Kornových stylových překvapení.

To nejlepší 1971–2024 Jiřího Korna vychází na vinylu 10. května 2024.

SU 6928-1

POLETÍME?

TUŠÍ, ŽE HVĚZDY TĚŽKÝ TO MAJ

Nejdřív Poletíme? vyzývali Můžeš mi říct. Pak možná trochu vyděsili fanoušky, když frontman a úspěšný výtvarník Rudolf Brančovský zpíval Už nechci být muzikant. Teď se ukazuje, že to vše šlo mimo jiné k zjištění, že Hvězdy těžký to maj. Právě tak se totiž jmenuje v pořadí třetí ochutnávka z nového řadového alba populární kapely, které ponese stejný název jako aktuální singl a osmičlenný energický ansámbl jej pokřtí na svém doposud největším samostatném koncertě 17. října ve velké Lucerně. Skladbu, jež si bere na mušku do jisté míry povrchní svět hvězd a hvězdiček, doprovází zábavný klip v režii Radima Věžníka.

„Když jsem tuhle píseň psal, myslel jsem na celebrity tak nějak celkově. Na ten nafouknutý svět, který je zdánlivě plný štěstí. Na tu drinu, co vede k vrcholu, a na ještě větší drinu se na něm udržet. Taký na strach z toho, že lidi přestanete zajímat a bavit. Celebrity jsou vlastně takový bohové z Olympu, které jsme si stvořili. Stejně jako všechno to papírové kolem nich, co se tváří jako nehořlavé,“ říká k nové písni Brančovský. Ten si navíc v doprovodném klipu stříhl hned dvojroli, když v něm není jen za muzikanta, ale také za všemi obletovaného opičáka, který tak trochu po svém proplouvá nablýskaným světem, jenž má

však i svou odvrácenou, občas až nepěkně zamazanou tvář.

Stejně jako v případě loňské první vložky z připravovaného alba, tedy klipu Můžeš mi říct s excelentními Marií Ludvíkovou, Milanem Šteindlerem a Davidem Vávrou, Poletíme? svěřili režii aktuálního videoklipu Radimu Věžníkovi (mj. Slza, Mirai, Xindl X, Lucie nebo The.Switch). „Předchozí klip byl vlastně jakýmsi seznámením. Pro Hvězdy těžký to maj bylo jasné, že musíme přitvrdit a že si můžeme a nemusíme společně dovolit více. A protože nám to dohromady s Radimem jde, plánujeme i klip třetí,“ komentuje spolupráci Brančovský.

Novinka zároveň leccos napovídá i o charakteru nového alba jako takového, jehož vydání je naplánováno na 7. června. Typická, často velmi originální poetika Poletíme? je samozřejmě stále patrná a jasně rozpoznatelná na první dobrou. Co se však lehce mění, je celkový zvuk kapely. Přibývá energičnosti, dynamičnosti a v určitém smyslu i jisté rockovosti. Jinými slovy – dosud vydané singly naznačují, že se parta okolo Brančovského těší výborné formě. Stále si ale drží i svou charakteristickou divokost, která je značně nakažlivá zejména na koncertech, což mimo jiné skvěle zachycuje i loňský živák z brněnského klubu

Fléda Best of do gramofonu, jímž Poletíme? oslavili 15 let na scéně.

Nechcete-li přijít o žádné aktuality (nejen) k novému albu Hvězdy těžký to maj, sledujte Facebook a Instagram kapely. Pokud byste některé z nových skladeb rádi ochutnali také naživo, koncertní diář Poletíme? skýtá celou řadu příležitostí, přičemž jedním z pomyslných vrcholů celého roku bude dosud největší samostatný koncert v historii kapely, který proběhne 17. října ve velké Lucerně.

OTA PETŘINA 75 VINYLOVÁ REEDICE VÝJIMEČNÉHO ALBA

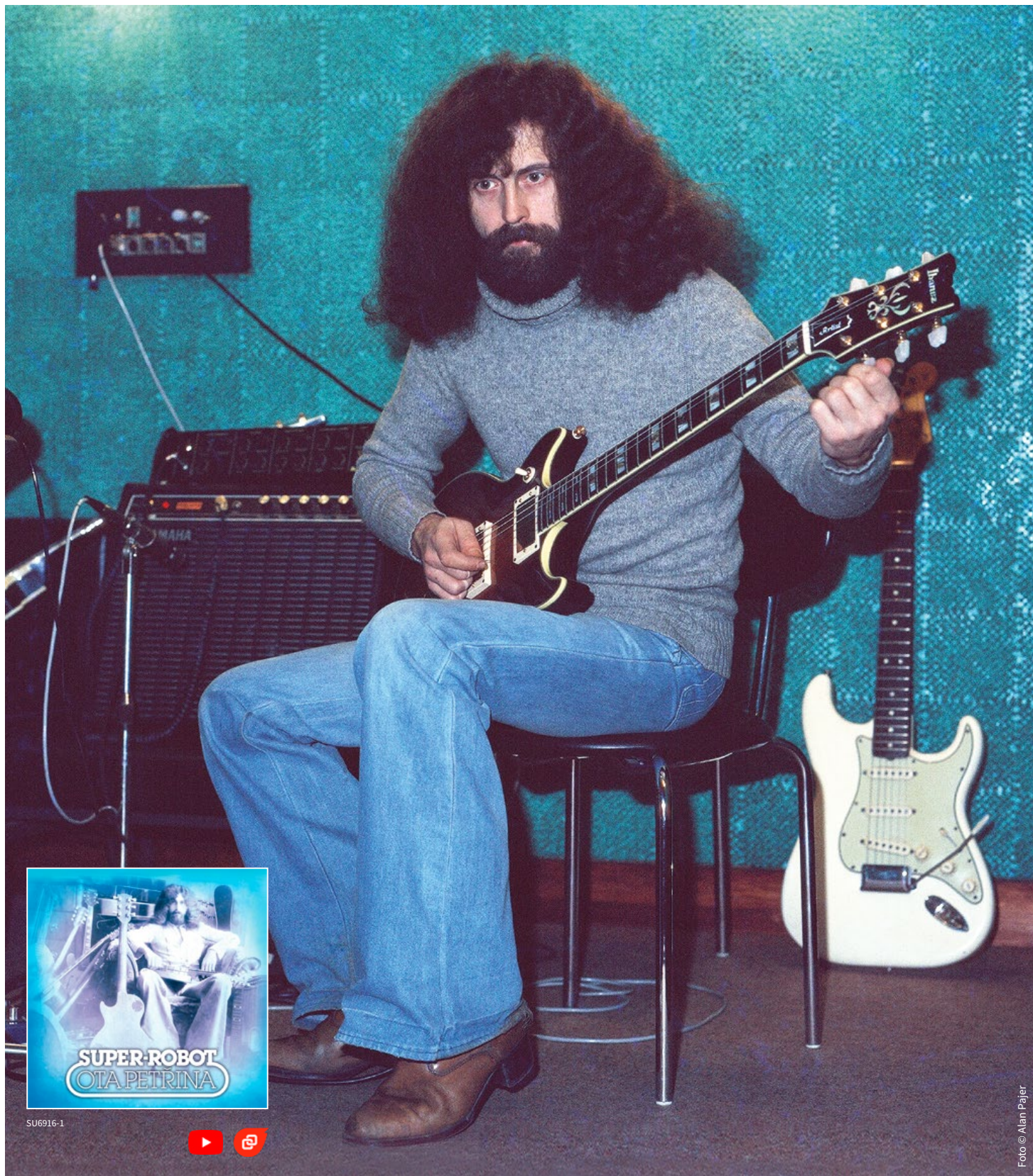
Otakar Petřina by se v červnu dožil pětasedmdesátky, ale bohužel už téměř deset let hraje blues kdesi jinde. V encyklopediích je nejčastěji zmiňován jako brilantní kytarista, byl však také mistrem dalších hudebních nástrojů, skladatelem, aranžérem a producentem, silně ovlivnivším naši populární hudbu. Spolupráce s Václavem Neckářem

nebo Petrou Janů vedla k jejich v řadě ohledů zásadním albům. Petřina sám pak dostal dvě sólové šance: alba Super-robot (1978) a Pečeť (1983) jsou dlouhohrajícími solitery, pozoruhodnými prolnutími různorodých východisek. Z dnešního pohledu je zázrak, že Petřina prosadil tento formou, stopážemi i texty na tu dobu značně

nezvyklý projekt. Až čtvrt hodinové kompozice si (s přátelskou pomocí baskytary, bicích a C&K Vocalu) natočil sám a – spolu s texty Zdeňka Rytíře a Pavla Vrby – rozhodně nedával posluchačům nic zadarmo. Byl proslulý studiovým perfekcionismem, takže jeho muzikantské zpívání básnických obrátů, doprovázené mnoha vrstvami kytar

a jiných instrumentů, zní pravdivě introvertně, leč také zcela suverénně. Místy snad lehce připomínající opusy Pink Floyd, ale ve všech ohledech originální muzika mimo kategorie a čas.

Nový vinylový mastering, atraktivní obal, reediční šance zdaleka nejen pro pamětnické fajnšmekry vychází 24. května.

HURVÍNEK NA STOPĚ

Nově vychází komplet pěti titulů Divadla Spejbla a Hurvínka vydaných samostatně v letech 1994–2007.

Sestava přináší nahrávku: Kdo unesl Žeryka?? aneb Hurvínek na stopě!! s Milošem Kirschnerem a další čtyři alba s interpretem Martinem Kláskem. V rolích Máničky a paní Kateřiny samozřejmě Helena Štáchová. Kdo unesl Žeryka??

nadchne napínavým vyprávěním o pátrání po tajemném lupiči, Hurvínkův Mikuláš je veselou předvánoční komedií o překvapivé nadílce, ve hře Mlsný Hurvínek se posluchači ocitnou společně s našimi hrdiny v království plném sladkostí. S řadou zajímavostí

o hudebních nástrojích i hudbě samé děti seznámí Hurvínek, Mánička a Spejbl v příběhu Hurvínkovy hudební pohádky 2 a Hurvínkovy všetečné otázky jsou sledem humorných situací a vtipných rozhovorů o českých příslovích a rčeních.

S novým obalem a v remasterované podobě v délce pět a půl hodiny se vrací do prodeje rozmanité příběhy, které jsou nyní poprvé v nabídce digitálních obchodů Audiotéka, Audiolibrix a další.

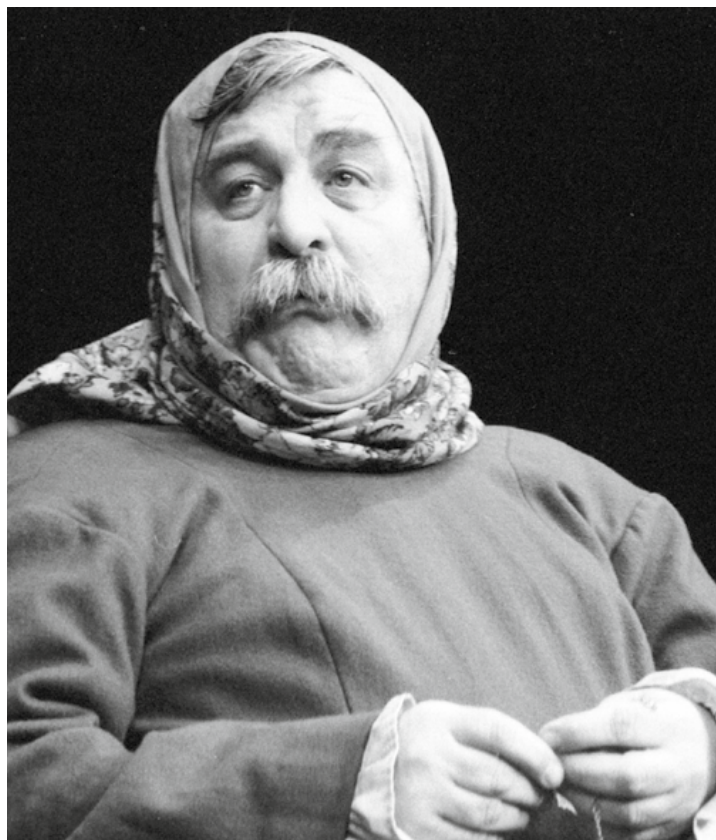
ŠKOLA ŽIVOTA – ŠKOLA JEDINEČNÉHO HUMORU MILANA LASICI A JÚLIUSE SATINSKÉHO

V druhé polovině devadesátých let inicioval Jan Kolář, tehdejší vedoucí redaktor Českého rozhlasu v redakci zábavy, cyklus humorných improvizací v duchu dávných předscén V+W s Milanem Lasicou a Júliem Satinským jako čírou improvizací a nadsázkou. Točilo se přímo z jedné vody na čisto. Dílů bylo celkem šestatřicet, na tomto kompletu je jich 11, každý výstup je proložen písní, která s vyprávěním souvisí, na řadě z nich zpívá Milan Lasica. Humor Lasici a Satinského je jedinečný a od dob Osvobozeného divadla nemá v Česku ani na Slovensku precedens. Jejich humor vzniká na vzájemném slyšení, intelektuální souhře, v nichž jeden nápad podněcuje druhý. A jen stěží určíte, kdo je nahrávác a kdo gagman. Obě tyto role se pravidelně střídají a snad jenom rozdíl temperamentů občas prozradí, že Satinský je rodem vypravěč a Lasica spíš lakonický komentátor. Odlehčené doteky lidského údělu z úst Lasici a Satinského vůbec nezestárly a krom toho jsou neobyčejně zábavné.

MILAN LASICA JÚLIUS SATINSKÝ

ŠKOLA ŽIVOTA
KURS PRO ZAČÁTEČNÍKY, STARŠÍ A POKROČILÉ

SU6696-2

SLAVÍME 190 LET OD NAROZENÍ JANA NERUDY

Slavný básník, spisovatel a novinář v díle plném drsné reality i nesmrtelné poezie v novém audioknižním kompletu sestaveném z archivních i nových nahrávek – 9. července 2024 si připomeneme 190 let od narození Jana Nerudy!

Jeden z nejslavnějších českých spisovatelů a básníků, tvořící ve druhé polovině 19. století. Patřil ke generaci tzv. májovců, navazujících na sbírku Máj dalšího našeho slavného básníka Karla Hynka Máchy. Jan Neruda žil většinu života v Praze na Malé Straně. Toto město ovlivnilo jeho tvorbu osudově. Jako novinář spolupracoval

s řadou tehdejších časopisů a novin. Zde rozvinul svébytnou uměleckou formu fejetonů určených novinám. Ve svém nejslavnějším díle, Povídkách malostranských (1878), využil zcela moderní, objektivní pohledy na dění, které zažíval kolem sebe, ve svém životě. Do svého vyprávění vnášel drsnou realitu. V básnické tvorbě využíval

inspiraci přírodou, lidmi, kosmem. Do poezie vnesl humor i vlastenecké výzvy. V archivu Supraphonu jsme objevili nejen Povídky malostranské, čtené Zdeňkem Štěpánkem, ale skvělý komplet nazvaný Portrét básníka Jana Nerudy, tvořený jako kompilaci z mnoha básnickových prací, recitovaný Janem Třískou, Marií

Tomášovou, Otomarem Krejčou a řadou dalších.

Na archivní poklady jsme navázali novými nahrávkami v archivu chybějících dvou povídek malostranských a fejetonů, čtené mladými interprety Radúzem Máchou, Radkem Melšou a Šimonem Krupou.

Radúz Mácha

Foto © Martin Pekárek

Radek Melša

Foto © Kateřina Šrámková

Šimon Krupa

Foto © Pavel Hejny

LOUTNISTA JAN ČIŽMÁŘ

VYDÁVÁ UNIKÁTNÍ ALBUM LOUTNOVÉ HUDBY JANA ANTONÍNA LOSYHO

Album, které Supraphon nyní vydává v edici Hudba Prahy 18. století se zabývá dílem významného loutnisty a skladatele hraběte Jana Antonína Losyho (1651–1721) z neobvyklého úhlu pohledu. Losy je znám jako přední osobnost pěstování hry na loutnu v habsburské monarchii, zejména ve Vídni a v Praze. Mezi mnoha rozptýlenými prameny je řada dokladů o tom, že některé jeho sólové skladby byly hrány také jako komorní hudba v různých kombinacích s dalšími nástroji, i když se bohužel nedochovaly žádné doprovodné party.

Hráč na historické nástroje, pedagog, badatel a producent Jan Čížmář pro album zrekonstruoval vybrané ansámblové skladby, aby ukázal rozmanitost možných nástrojových obsazení naznačených v některých pramenech. Album příznačně nazvané Losy, Weiss: Loutnová hudba v Praze a Vídni circa 1700 dále představuje původně loutnové skladby v alternativních, avšak originálních dobových verzích.

Zhruba po dvě století byla loutna hlavním nástrojem, na němž mohl virtuózní hudebník předvést své umění a výrazové schopnosti. Její intimita vyžaduje pozorný poslech a dochované skladby velkých mistrů ukazují, jak právě toto bylo důležité; dobové prameny se zmiňují o tom, jak

proslulí hráči dokázali působit na emoce posluchačů. V první polovině 17. století byl dřívější „renesanční“ styl vystřídán novým, francouzským hudebním stylem, založeným na taneční a vokální hudbě pařížských Ballet de cour. Hudba velkých pařížských loutníků jako François Dufaut, Denis Gaultier či Charles Mouton využívající nové ladění loutny a pro ni typický styl brisé (lomený styl hry) je v překvapivě velkém množství dochována i ve francouzských pramenech většinou z německojazyčných oblastí, včetně šlechtických knihoven habsburské říše. Losyho hudba je pak jedním z vrcholů tvůrčího uchopení průniku francouzského stylu do střední Evropy.

Jan Čížmář k albu poznamenal: „Mýšlenka alba s dílem Jana Antonína Losyho je součástí širšího projektu, který se jmenuje „Editio Losyana“ a má čtyři díly obsahující rozsáhlou studii o jeho díle, rodině, historii – a to nejen hudební, katalog včetně nepublikovaných děl.

Můj zájem o Losyho je dlouhodobý. Cítil jsem vůči němu dluh, protože mi přijde, že jako loutnista je nedoceněný – kolují o něm zvěsti, že ve své době byl oceňován především tím, že byl šlechticem, a že ta jeho hudba není až taková – a právě to má naše album napravit.“

Po smrti se Jan Antonín Losy dočkal pocty od svého mladšího kolegy Sylvia Leopolda Weisse, který jeho památku

zvětšil svým slavným Tombeau. K tomu Jan Čížmář poznamenal: „Tombeau je na albu záměrně umístěno až na konci. Tvoří hudební poctu skladbám Jana Antonína Losyho a posluchač tak dostává nahrávky v uceleném dramaturgickém kontextu.“

Jan Čížmář k realizaci nahrávky přizval kolegy z polského souboru [oh!] Ensemble v čele s uměleckou vedoucí Martynou Pastuszką. Výsledkem je objevná nahrávka, jež v premiéře představuje Losyho loutnové skladby v neobvyklé zvukové podobě a vychází u Supraphonu již 24. května 2024 na CD i v digitálních formátech.

Foto © Marek Olbzymek

SU4343-2

REDAKCE: Vladan Drvota, Lukáš Kadeřábek, Marek Šulc, Tomáš Pilát a David Landštof / grafická úprava: Marek Šmidrkal

KONTAKT: SUPRAPHON, a. s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. (+420) 221 966 604, fax (+420) 221 966 630
promotion: promo@supraphon.cz; obchodní oddělení: obchod@supraphon.cz

www.supraphon.cz

www.youtube.com/supraphon

www.facebook.com/Supraphon